

Ulls de drac

Crònica d'un matí de Sant Jordi que acaba amb un dinar a peu dret on només hi faltes tu

M'he deixat a casa les ulleres de sol. Això és un problema perquè no hi ha ni un núvol, però sobretot és un problema perquè avui és Sant Jordi. Si és Sant Jordi vol dir que estaré estona passejant pel carrer i, sobretot, que em trobaré gent. Trobar-me gent és un problema perquè sóc poc social o asocial o antisocial i em costa saludar fins i tot els qui em ve de gust trobar-me, però sobretot és un problema perquè em trobaré gent de la que em dispara la pocsociabilitat o l'asociabilitat o l'antisociabilitat fins a nivells que deuen estar prohibits per algun organisme internacional.

Amb l'edat he après a domesticar la fòbia que em faria girar cua quan endevino que ve cap a mi algú que conec, però el que no he aconseguit és controlar els ulls. Em delaten. Jo puc arribar a ser una mica molt mica hipòcrita, però els ulls van per lliure. Fugen. Parlo amb tu que ets aquí i ells miren allà. Que no: a tu et miraria de fit a fit, m'agraden els ulls verds i vull creure que els tens verds, somiar és de franc (era un tu impersonal). Les ulleres de sol són una manera pràctica i covarda d'evitar que la mirada sigui descoberta en ple intent de desviar-se. Però si fa un sol com el d'avui ningú suposa que les portes posades per protegir mirades escapadisses. La gent lliure de fòbies porta ulleres de sol per protegir-se del sol, és tan obvi com cert.

Fa sol i no porto les ulleres de dissimular. I és Sant Jordi i em trobaré gent. Podria treure'm les ulleres de veure i no veuria ni déu, però això jugaria en contra meva. Seria com quan bloqueges algú al Twitter, que ell et continua veient però tu no el veus a ell. Seria com els nens que es tapen els ulls amb les mans i es pensen que són invisibles. A sobre, no veuria la gent coneguda però tampoc els carrers ni les parades ni les roses ni els llibres ni els teus ulls de drac. I sóc miop, què caram. Un miop sense ulleres és un perill públic. Sortir al carrer sense les ulleres de sol graduades és una temeritat, però ser miop i anar pel món sense ulleres deu estar prohibit per algun organisme internacional (un altre).

No em fa gràcia prescindir dels vidres òptics però pagaria per ensordir a voluntat, avui. A cada quatre passes em trobo algú que espanta el personal a cop de megàfon, a veure qui la diu més grossa i més demagògica. A la cinquena passa trobo un megàfon rere el qual s'amaga la meva filla, però ella només ven roses, crec. Intenta vendre roses sostenibles per finançar l'educació en el lleure i llança missatges ecologistes contra el plàstic que embolica algunes roses que no ven ella: les seves vesteixen roba de sac. Se'm podria despertar l'orgull de mare, però m'eixorda. I he sortit de casa sense taps a les orelles perquè no acostumo a posar-me'n ni per dormir. Podria haver-ne comprat a la mateixa farmàcia on he demanat ibuprofèn de sis-cents concentrat en les pastilles més petites del mercat, tampoc voldria morir ennuogada un matí de Sant Jordi, però llavors era lluny del centre i no sabia que passejar pel centre equivaldria a esquivar megàfons.

Encara no hi ha escriptors a les parades, la majoria s'amunteguen a l'esmorzar d'un hotel on es fa la tradicional foto de família de la diada. Només són les deu i ja m'he trobat una agent literària que arribava tard a l'esmorzar en qüestió i un editor que venia d'una tertúlia radiofònica i anava a trobar-se amb un dels seus autors en dansa. Aviat sortiran els escriptors en massa i això serà un no parar de topar amb cares conegudes. Perquè avui és el dia dels escriptors al carrer. I a mi, justament avui i justament ara, m'agafen ganes d'avançar feina i corro a tancar-me a casa per parir aquesta crònica apressada. Quan en marxi d'aquí a una estona per posar a prova la meva fòbia social en un dinar a peu dret amb gairebé tothom del gremi (només hi faltes tu), em tornaré a descuidar les ulleres de sol.

La gent lliure de fòbies porta ulleres de sol per protegir-se del sol. Foto: Emma Royle